Egy régi kép emlékezete.

Nézem a kissé megsárgult, 1945 nyarán készült fényképet, amelyen 14-15 éves lányok várakozóan tekintenek a nem látható jövő elé. Akkor végeztük el a polgári iskola IV. osztályát. Még minden az átvonuló II. világháborúra emlékeztetett, de a mi szemünkben a vidámság, várakozás izgalma csillogott.

Négyen – Máté Irén, Ujfalusy Olga, Varga Katalin és én (Nagy Terézia) különbözeti vizsgára készültünk, hogy a gimnázium 5. osztályában folytassuk tanulmányainkat. Felkészítőink az akkori egyetemisták (Szathmári István, Hársing Lajos és a teológus Vitális Sándor) voltak.

Mivel a gimnázium épületében csak 1945 őszén kezdődött meg a tanítás, bennünket is bevontak a háború utáni nagytakarításba, szertárrendezésbe. Így már nyáron is ismerkedtünk a régi és új osztálytársak.

A sikeres különbözeti vizsga után, ősszel az induló 5. osztálynak Borók Imre tanár úr – aki akkor került ki az egyetemről – lett az osztályfőnöke. Jó pedagógiai érzékkel, közös rendezvényekkel, beszélgetésekkel már az első évben sikerült a különböző családokból, iskolákból, érkezett tanulókat (helybelieket, internátusban lakókat, naponként vonattal bejárókat) egységes osztályközösséggé formálni. Tudtuk, hogy az internátusban együtt lakó diákoknak egymáshoz való kapcsolata, emlékei voltak a legszorosabbak és legmeghatározóbbak. A legnehezebb sora a bejáró tanulóknak volt.

Nem éreztük sem akkor, sem később a különbséget, a hátrányos megkülönböztetését annak, hogy nem az első osztálytól kezdve jártunk együtt. Nekünk – a továbbtanulni akaró lányoknak – a Vadainé Bíró Mária igazgatónő által vezetett, és kiváló szaktanárokkal ellátott Polgári leányiskola jó alapot adott a magasabb szintű középiskolai tanulmányokhoz, itt a helybeli református gimnáziumban. Négy év múlva valamennyien sikeresen szereztük meg a továbbjutásunkhoz szükséges érettségi bizonyítványt.

nagyteri